

а година да ядешъ! — благословилъ Богъ орача и отминалъ.

Оттогава и до днесъ жената тече година, но изработеното отъ нея може да се носи подъ мишница, а

трудътъ на орача за единъ день често пжти дава прехрана за цѣла година.

Разказала баба *Гана Орозова* отъ гр. Пирдопъ.

„Не може човѣкъ да приеме нищо, ако му не бжде дадено отъ небето“ . . . „Да благодаримъ . . . винаги . . . на Бога, за неизказания Неговъ даръ!“

(Иоан. 3:27; 2 Кор. 9:15).

ЖИВОТЪТЪ НА ЧОВѢКА.

Животътъ на човѣка прилича на книга: неговото раждане — това е заглавието на книгата; неговото кръщение — това е надписътъ на автора — кому посвещава книгата; кръсътъ на пеленачето — това е предговора на автора къмъ читателитъ; неговото детинство — това е увода на книгата; неговиятъ животъ и занятия — това е съдържанието на книгата; неговитѣ грѣхове — това сж печатнитѣ погрѣшки; неговото разкаяние — това е поправката на тия погрѣшки.

Както книгитѣ, така и хората сж: едни голѣми, други — срѣдни, трети — малки, а мнозина — още по-малки.

Нѣкои иматъ хубава външна подвързия, други сж просто подвързани, а мнозина сж дори и безъ подвързия.

Едни сж изпълнени съ благочестиво и полезно съдържа-

ние, а други, за съжаление мнозина, сж само леки, като романи и истории, пълни съ лекомислия и глупостъ.

Но на последния листъ на всѣка една книга е написано „Край“ — и това е последната дума на книгата.

Такъвъ е и животътъ на човѣка: на едного по-дълъгъ, на друго — по-кратъкъ, на едного по-блестящъ, на друго — скромень. На едного — благочестивъ и полезенъ, на друго — безбоженъ и порочень. Но на края на живота идва смъртта, както за книгата — „краятъ“, и поставя завършекъ на всичкитѣ земни трудове.

Тогава Богъ ще опредѣли горе на небето мѣстото на всѣки човѣкъ, споредъ неговитѣ заслуги, така, както човѣкътъ опредѣля мѣстото на всѣка книга въ библиотеката си, по нейното полезно съдържание.

„Всѣки, билъ той робъ или свободникъ, ще получи отъ Господа, споредъ доброто, което извърши“.

(Еф. 6:8).